

Staden, som Krigsministeren vel kan tage sig til Hjerte, men som dog umuligt kan falde direkte paa ham. Naar man taler om den Mangel, at der i Kasernen ere dobbelte Senge, saa er det upaatvivlelig en Feil, en vaesentlig Feil. Men der har til forskjellige Tider været begjæret og ønsket Pengemidler til at forandre det, og man har dengang fra mange Sider yttret, at Mandskabet i Kasernen var vant til at ligge to i een Seng, at Kasernesengene vare bedre end dem, man i Almindelighed fandt i Folketamre rundt om i Landet, og at de altsaa paa ingen Maade kunde være slettere, end de passede for vort Mandskab. Er det nu Tilfældet, at Sengene have været bedre end de, som findes i Almindelighed rundt omkring, hvor Mandskabet har opholdt sig, saa ere de upaatvivlelig ikke blevne slettere ved Forandringen i Udskrivningen, og altsaa maae de ibetmindste foreløbig kunne afbenyttes af Mandskabet, da Enhver især kan søge sig sin Kammerat. Naar det ærede Medlem har paaستاet, at det ikke blev Mandskabet overladt, om det vil ligge i Kasernen eller ikke, idet han har sagt, at det unge Mandskab blev kaldt ind til Dvælse, og man ikke skulde kræve af dem mere end det, som hørte til deres Dvælse, da troer jeg, at han ikke har lagt behørig Vægt paa, at en af de Dvælses, som det unge Mandskab fortrinlig trænger til, det er, at gjøre uden Indsigelse Alt, hvad der bliver dem paalagt, naar det, som forlanges af dem, ikke er mere end det, som hører til deres Stand og Stilling. Og det er ganske vist, at dersom der findes en Soldat, som med virkelig Ubillie gik hen for at sove i Kasernen, saa trænger han til mere Dvælse, for at blive en god Soldat. Naar det ærede Medlem siger, at han kunde finde sig bedre i, om de bragte dem ud paa Fjællheden og øvede dem i at sove under aaben Himmel, end at de vilde holde dem til at være i Kasernen, saa troer jeg, at dersom man tog det ærede Medlem paa Ordet og engang i Høstens eller Vinterens Tid bragte det unge Mandskab ud, for at sove flere Nætter paa Fjællheden, saa vilde de sige: det er dog en daarlig Dvælse, fordi den kommer af sig selv, naar de skulle ligge under aaben Himmel, og nu faaer man kun deres Helbred ødelagt der-

ved. Jeg kan derfor ikke nægte, at, medens jeg indrømmer, at, naar vi blive paa Dussernes Gebeet, det da kan være meget rigtigt, at udtale det som et Duffe, at vi kunne faae en bedre Casertering, saa vilde dog Svaret fra Krigsministeriets Side ikke blive anderledes, end at det vilde være forbundet med større Udgifter og Beføstninger. Udvalget har ikke forsømt at lade det være sig magtpaaliggende. Der er en anden Gjenstand, som vi have undersøgt og spurgt om, og jeg kan gjerne udtale det Svar, som er bleven givet: „„anvis 500,000 Rbd., saa skulle I faae et bedre Caserne-Inventarium.“ Nu nægter jeg ikke, at jeg for min Part antager, at der ikke behøves 500,000 Rbd. dertil; men den ærede Krigsminister har ladet os saa vel forstaae, at vi ikke forstod os paa de Dele, at jeg næsten bliver angstelig ved at udtale det. I den Anledning af de fromme Dussers kommer jeg igjen tilbage til min ærede Nabo. Han har gjort Comiteen meget alvorlige Bebrejdelser, fordi den har holdt sig til fromme Dussers og derved er kommen ind paa en Bet, hvor man, saa at sige, tiltvinger sig Anerkjendelsen af visse Principer, hvis Gjennemførelse dog kun er meget usikker. Jeg nægter paa ingen Maade, at vi til en vis Grad ere komne ind paa denne Bet; men vi ere ikke komne der uden Overlæg. Man vil see, at vore Dussers ere holdte i en saadan Almindelighed, just fordi vi følte, at de trængte til en længere Dverveielse, og fordi vi ere overbeviste om, at først naar de have faaet denne længere Dverveielse — først naar de vare blevne underkastede den, saa vilde de komme til at udføres, enten i en saadan Stikkelse som de vare udtalte, eller i en saadan Stikkelse, som de, udgaaende fra den Erkjendelse, at det, som er, ikke kan vedblive, maatte faae i Genhold til Omstændighederne. Jeg troer ikke, at vore Dussers i det Hele taget staae paa nogen meget løs Grundbold, thi der er ikke et af dem, som jo støtter sig til Ting, der eksisterer (hørl.). Og jeg vilde ikke for min Part have deestaget i at udtale dem, naar jeg ikke var fuldkommen overbevist om, at de kunde udføres; men det maa man vel lægge Mærke til, at fra det at man kommer til Dverveielseringen om Udsforligheden og til at det rette